

לא נתקיימו שמים וארץ שנאמר (1) גמי תענית כז: ה' אלהים במה אדע כי אירשנה אמר אברהם רבש"ע שמא ישראל חוטאין לפניך אתה עושה להם כדור המבול וכדור הפלגה א"ל לא אמר לפניו רבש"ע הודיעני במה אירשנה א"ל קחה לי עגלה משולשת ועז משולשת גו' אמר לפניו רבש"ע תינה בזמן שבת המקדש קיים בזמן שאין בית המקדש קיים מה תהא עליהם אמר לו כבר תקנתי להם סדר קרבנות בזמן שקוראין בהן לפני מעלה אני עליהם כאילו הקריבום לפניו ואני מוחל להם על כל עונותיהם ת"ר אנשי

(5) רבינו יונה ברכות ה. מדפה"ר

לא הפסיד באדם שקורא בתורה. יש לשאול מה צא להשמיענו\* שלא הפסיד כאלס שקורא בתורה וזה דבר פשוט הוא\* ומיך הכז רבי שלמה מן ההר ז"ל דלחא לאשמעינן. שאע"פ שדברים שצכת\* לא נתנו לאמרו על פה (גיטין ט: ) ושאר פסוקים אינו יכול לקרוא אפילו הכי ק"ש יטול לקיומה על פה\* ואע"פ שאינו קורא אותה לשם תוצה דכיון שניתנה לאומרה על פה לחוצה יכול לאומרה אפילו שלא לחוצה כל הפעמים שירלח\*.

ומזה הטעם התקינו לומר פרשת קרבנות על פה בכל יום מפני שהיא חוצה כדלמרינן צמדש\* אמר אברהם איני צמה אדע כי אירשנה (בראשית טו, ט) כלומר צמיה זכות יתקיימו להם הצטומות אמר לו זכות הקרבנות

10) גמי קידושין ל.

אמור עד דמייתי לינוקא לבית מדרשא אמר רב ספרא משום ר' יהושע בן חנניא מאי דכתיב (7) ושנתם לבנוך אל תקרי ושנתם אלא ושלשתם צעולם (7) ישלש אדם שנתו שליש במקרא שלישי במשנה שלישי בתלמוד מי ידע כמה חיי לא צריכא ליומו לפיכך נקראו

13) בית יוסף סי נ

שאלו סומכין אהא דלמרינן צמיה (ד) צל צלוה צמקרא וצמשה וצמלמוד דלמוד צליל צלול מכול: וכתב הר"ה (סי נכות נב) שתיקנו לשנות פרק איהו מקומן לפי שאין צל אהו פרק אן מחלוקת והיא משנה צורה למשה מסיני עכ"ל:

פרשת תמיד ומשנת איזה מקומן

נערך ע"י יחזקאל הרטמן

14) שולחן ערוך הרב או"ח סי א ס"ט

כו' ומ"מ מי שיש לו לב ללמוד ולהבין אין לומר אפילו פרשת הקרבנות בכל יום אלא לפרקים \* ודי לו באמירת פרק איהו מקומן כי גדול תלמוד המביא ליה מעשה \* ולדין (2) טור או"ח סי מח

א וקבעו לקרות פרשת התמיד (א) כדאיתא במדרש בזמן שאין בית המקדש קיים מה תהא עליהם אמר לו כבר הקדמתי להם סדר הקרבנות כל זמן שעוסקין בהן מעלה אני עליהם כאילו הקריבום לפני. (6) ובסידור רב עמרם כתוב

6) שולחן ערוך הרב או"ח סי מח

א נהגו כל ישראל \* וקבעו חובה על עצמם לקרות פרשת התמיד בכל יום קודם התפלה ש"ע הקריאה זו מעלה הקב"ה עליהם כאלו הקריבו קרבן תמיד במועדו \* כמו

7) מגן אברהם סי מח

מח פרשת הקרבנות יאמר \* צעמידה, דוגמת הקרבנות שהיא צעמידה (עמק הצרכה סוף סדר הקרבנות):

8) באר היטב סי מח

י"ב. ונראה לי הוא הדין פטום הקטורת (ויזהר לאומרה בציבור עם השליח ציבור, כי קרבן תמיד נקרב בצבור, דרך חכמה, הגא"א):

9) שערי תשובה סי מח

מח (א) התמיד. עיין באר היטב. ועיין מג"א שכתב פרשת הקרבנות יאמר בעמידה כו'. ובבכור שור (תבואת שור סדר הקרבנות אות יב) כתב דאין צריך לעמוד אפילו בפרשת התמיד שהביא מג"א ממק הברכה, ומעולם לא ראיתי מאן דחש ליה, וכן כתב באליה רבה (סימן א ס"ק י). ובמחזיק ברכה (אות

ד) כתב שרבים בתורה לא חשו לזה, וכן העלה מור וקציעה, וכתב שראה להגאון אביו ז"ל שאומר מיושב. ובשלמי צבור (סכ, בן כתב להוכיח כן מדברי הא"י ז"ל (סידור הא"י ז"ל ל' שבתי נו, א) גבי פסוק ה' מלך [2]. עיין שם בבכור שור [שם] שכתב מה שאומר כאילו הקרבתי קאי אבעלים שנתן לכהן, וא"כ אין צריך לעמוד. ובפרי מגדים (נאש אברהם יוש הסימן) כתב ומכל מקום בפרשת התמיד ראוי לעמוד, שקורין בצבור בקול רם. ובבכור שור כתב שם דמה שכתב באליהו זושא (סימן א ס"ק יא) שיקרא בבית הכנסת דוגמת העבודה ג"כ אין לחוש לזה, אך היאיל ונפיק מפומיה דרבי כרספדאי יתהר ח"א ק"א) לשון בבתי כנסיות כו', טוב לעשות כן. ועיין לקמן מה שכתבתי על דברי הדרך חכמה בזה. וע"ש [באשל אברהם אות א] שכתב מה שכתוב בסידורים כאילו הקרבתי

התמיד נמי שייך לומר כאילו הקרבנו או הקרבתי, והיינו ע"י הכהן שהוא שלוחא דידן ודרחמנא. ומה שכתב באר היטב בשם דרך חכמה שיהיה לומר בצבור עם הש"ש כי קרבן תמיד נקרב בצבור, צ"ע, דאטו הציבור עומדים בשעת הקרבה, רק אנשי מעמד, וכיון שכל אחד אומר לעצמו יהי רצון כאילו קרב כו' אין שייכות לצבור בזה כלל. ומה שכתב הרמ"א ולחזור פרשת התמיד לבד עם הצבור ויכרין כו', לאו חיובא הוא, רק כוונת הדברים מבורא בטור שכתב שראוי לכל אחד לומר רבון כו', ואם אין יכול לאומרו מפני שהוא עם הצבור טוב הוא שיקרא פרשת התמיד לבדו ויאמר אותו, ואין לחוש אם (נקרא [נקרא] שנית עם הצבור, ולרווחא דמלתא יכיון שהוא קורא בתורה, עכ"ל. ור"ל שלפי שדרסם היה שכל הצבור אמרו הכל יחד בקול רם, א"כ כשיאמר אותו לבדו או יצטרך לשתוק בהגיע לפרשת התמיד עם הצבור, ואין זה נכון, לכן כתב (הטור) שאין לחוש אם יקרא שנית כו', אבל פשיטא שאם אינו מתפלל עם הצבור יחד אין צריך לאומרה בצבור דוקא, שהרי כתב שאף שיאמר שנית בצבור יאמר קורא בתורה וא"כ אינו עולה לו האמירה בצבור דוגמת קרבן כלל:

15) משנה ברורה סי נ

ובחרו בכרייתא זו (3) מפני שהיא תחלת תורת-כהנים, שהוא ראש לכל פרשת הקרבנות, קבעוה אצל הקרבנות; וכן בחרו במשנת איזהו מקומן \* וקבעוה אחר התמיד, משום שנאמר "ובכל מקום מוקטו ומגוש לשמי", וכי בכל מקום-מקטירין ומגישין? אלא אלו תלמידי-חכמים שעוסקין בהלכות עבודה בכל יום בכל מקום שהם, מעלה אני עליהם כאלו מקטירין ומגישין שלי; ועוד, ומה שכתבתי שם (א) כי בחלוקת והוא משנה ברורה למשה מסיני. ואין קריאת פרק זה ובריתא זה עולה ללימוד משנה תלמוד; אבל לא למי שאינו מבין (א) אבל לא למי שאינו מבין צריך ללמוד ולהבין, שאם לא-כן אין נחשב ללימוד, ודוקא בתפלה אף שאינו מבין הקדוש-ברוך-הוא יודע כוונתו, אבל אם אומר המשנה והברייתא ואינו מבין אינו נקרא לימוד; (7) ובפרט עמי הארצות צריך שיבינו הפירוש, כדי שיצאו בזה ידי לימוד מקרא ומשנה וגמרא שצריך האדם ללמוד בכל יום.

3) שולחן ערוך או"ח סי א

מ (7) יש נוהגין לומר פרשת כיור (ל"א) ואחר כך פרשת תרומת הרשן ואחר כך פרשת התמיד (ל"ב) ואחר כך פרשת מוצה יב מקטיר קמורת (ל"ג) ופרשת (י"ד) סמני הקמרת ועשייתו:

4) שולחן ערוך או"ח סי מח

אומרים (א) פרשת התמיד ופסוקי קרבן שבת אומרים אצל פרשת התמיד. וכו סעיף אחר: הגה (א) [א] (6) אומרים פרשת (א) התמיד [2] יש אומרים סדר המערכה ורצון העולמים אמה לויטנו וכו' (6) ולא אי אפשר לאומרו צנזור יכול לאומרו צנימו ולחזור ולקרות פרשת התמיד לצד עם הצבור [2] ויכוין צפעס השנים כקולא צמורה:

א (7) בשבת (ב) אומרים אצל פרשת התמיד ב פסוקי מוסף שבת (7) אבל לא בראש חדש ויום טוב מפני שקורים בתורה בפסוקי מוסף: הגה (7) [2] יש אומרים שמוכיחין גם מוסף ראש חדש וכן נוהגין ג כמי לפרסם שהוא ראש חדש (וכן הוא לקמן עם הצבור [2] ויכוין צפעס השנים כקולא צמורה:

12) שולחן ערוך או"ח סי נ

טעם למה אומרים משנת איהו מקומן. וכו סעיף אחר:

6) קבעו לשנות א

אחר פרשת התמיד (א) פרק א איהו מקומן ובריתא דרבי ישמעאל ב כרי שיזכה כל אדם ב ללמוד בכל יום מקרא (2) משנה תלמוד. דבריתא דרבי ישמעאל הוי במקום תלמוד שהמדרש כתלמוד:

מח (א) התמיד. פרשת הקרבנות יאמר מעומד, דומיא לקרבנות שהיא צעמידה (עמק הברכה), (מי"א רש הסימן). ועיין לעיל סימן א' ס"ק

ובשלמי צבור (סכ, בן כתב להוכיח כן מדברי הא"י ז"ל (סידור הא"י ז"ל ל' שבתי נו, א) גבי פסוק ה' מלך [2]. עיין שם בבכור שור [שם] שכתב מה שאומר כאילו הקרבתי קאי אבעלים שנתן לכהן, וא"כ אין צריך לעמוד. ובפרי מגדים (נאש אברהם יוש הסימן) כתב ומכל מקום בפרשת התמיד ראוי לעמוד, שקורין בצבור בקול רם. ובבכור שור כתב שם דמה שכתב באליהו זושא (סימן א ס"ק יא) שיקרא בבית הכנסת דוגמת העבודה ג"כ אין לחוש לזה, אך היאיל ונפיק מפומיה דרבי כרספדאי יתהר ח"א ק"א) לשון בבתי כנסיות כו', טוב לעשות כן. ועיין לקמן מה שכתבתי על דברי הדרך חכמה בזה. וע"ש [באשל אברהם אות א] שכתב מה שכתוב בסידורים כאילו הקרבתי התמיד נמי שייך לומר כאילו הקרבנו או הקרבתי, והיינו ע"י הכהן שהוא שלוחא דידן ודרחמנא. ומה שכתב באר היטב בשם דרך חכמה שיהיה לומר בצבור עם הש"ש כי קרבן תמיד נקרב בצבור, צ"ע, דאטו הציבור עומדים בשעת הקרבה, רק אנשי מעמד, וכיון שכל אחד אומר לעצמו יהי רצון כאילו קרב כו' אין שייכות לצבור בזה כלל. ומה שכתב הרמ"א ולחזור פרשת התמיד לבד עם הצבור ויכרין כו', לאו חיובא הוא, רק כוונת הדברים מבורא בטור שכתב שראוי לכל אחד לומר רבון כו', ואם אין יכול לאומרו מפני שהוא עם הצבור טוב הוא שיקרא פרשת התמיד לבדו ויאמר אותו, ואין לחוש אם (נקרא [נקרא] שנית עם הצבור, ולרווחא דמלתא יכיון שהוא קורא בתורה, עכ"ל. ור"ל שלפי שדרסם היה שכל הצבור אמרו הכל יחד בקול רם, א"כ כשיאמר אותו לבדו או יצטרך לשתוק בהגיע לפרשת התמיד עם הצבור, ואין זה נכון, לכן כתב (הטור) שאין לחוש אם יקרא שנית כו', אבל פשיטא שאם אינו מתפלל עם הצבור יחד אין צריך לאומרה בצבור דוקא, שהרי כתב שאף שיאמר שנית בצבור יאמר קורא בתורה וא"כ אינו עולה לו האמירה בצבור דוגמת קרבן כלל:

16) משנה ברורה סי מז

נשיאת כפים (כא) ברכת כהנים. ונהגו לומר גם-כן "אלו דברים שאין להם שיעור" שהיא משנה, ומימרא ד"אלו דברים שאדם וכו'", כדי לקיים מקרא ומשנה וגמרא: י (כב) כיון